

[Pernille Frahm]

og det er selvfølgelig også noget, vi gerne vil kigge på.

Som sagt er der mange områder, og der vil sikkert være mange problemer, som vi endnu ikke er opmærksom på. Derfor tror jeg, vi skal se frem til et meget omfattende og meget langt udvalgsarbejde og være lydhøre over for den række af deputationer, der vil komme.

Det er, hvad jeg vil sige fra SF's side.

Kim Behnke (FP):

Vi har i Fremskridtspartiet den ikke specielt ophavsretsvenlige indstilling, at Folketinget burde afholde sig fra at lovgive på dette område. Det burde alene være op til private kontrakter at afgøre, hvordan en bog bliver udgivet, og hvor den bliver udgivet, hvordan musikværker bliver udgivet, og hvordan de bliver udnyttet. Men vi kan godt se på det hele, at ophavsretsloven ikke bliver afskaffet, og derfor skal vi i stedet forholde os til nogle af de problemer, vi mener der er i dag, og som det nye lovforslag desværre ikke løser.

Jeg vil også godt indledningsvis sige, at jeg deler synspunktet om, at dette nødvendigvis må tage tid, ikke bare fordi det er et kompliceret område, men hvis loven skal gælde lige så længe som den gamle, der er fra 1961, må vi hellere gøre vores håndværk ordentligt.

Derudover er det sådan, at vi uden videre kan støtte en række af de moderniseringer, der er tale om i loven.

Men – og der er et stort men – de problemer, som Danske Dagblades Forening har rejst, mener vi ikke man bare kan feje til side og sige, at det er deres problem. Det drejer sig om retten til at bringe fotografier. Hvis der tilfældigvis i et hjørne af et billede af ministeren ses en skulptur, skal man efter påstand fra Danske Dagblades Forening til også at betale afgift til den kunstner, der måske for 150 år siden lavede en bronzeskulptur, der står foran et museum eller lignende. De problemer må vi have afklaret. Har Danske Dagblades Forening ret i de påstande, de er kommet med? Hvis ikke, må vi under udvalgsarbejdet finde ud af, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.

Så er der spørgsmålet om journalisternes artikler, og dér er vi enige med Danske Dagblades Forening i, at der burde gælde det samme regelsæt som for edb-programmører, der fremstiller edb-programmer, at så længe man er an-

sat i virksomheden, er resultaterne virksomhedens, og man skal ikke – tillader jeg mig at sige over for den ærede presse – ophøje artikler i aviserne til at være de rene kunstværker. Indimellem er der nogle, der kan få den karakteristisk, men det er sjældent.

Endvidere er der spørgsmålet om de ophavsretslige organer, vi har her i landet. Vi har jo i Danmark valgt en model, hvor vi har udkoncessioneret og lader institutioner som Copy-Dan, KODA, Gramex, N.C.B. osv. varetage en række opgaver. Det er også udmærket, at man gør det; vi ønsker ikke noget statsligt direktorat til at sidde og forvalte disse ting. Men i og med at der er tale om monopolinstitutioner, har vi også den generelle bemærkning til dem, at der må være indsigt i, hvad de foretager sig, og vi bryder os ikke om den arrogante måde, de pågældende opfører sig på, når der bliver stillet spørgsmål til deres virksomhed. Rigsrevisionen kan ikke få lov til at se, hvordan prisdannelsen er, osv.

Vi ønsker konkurrence på området. Hvorfor kan man ikke give flere koncession til at varetage disse opgaver, sådan at man har nogle at vælge imellem, når man som forfatter eller musiker ønsker sine rettigheder varetaget?

Der er også en tendens til syndikatdannelser på det danske marked. Jeg skal bare nævne videobranchen, hvor man fra danske videodistributørers side i den grad forhindrer konkurrence fra nye, spændende produkter, der markedsføres på CD-plader, laserdisk osv., og hvor man efter vores mening misbruger ophavsretsloven til at holde konkurrenter ude af markedet. Det må lovgivningen heller ikke kunne misbruges til.

Hvis man alligevel skal have en ophavsretslov, er spørgsmålet, om man ikke lige så godt kan få det lavet sådan, at fordelingen sker på en fair måde, for det sker ikke på den måde, som hverken Copy-Dan eller KODA – eller Gramex for den sags skyld – arbejder på. Hvis det var sådan, at den musiker, hvis musik bliver spillet på en lokalradio i Hvide Sande, også fik pengene for det, kunne vi diskutere det, men det er ikke tilfældet. Med hensyn til afregningsmetoderne bruger man altid det argument, at man ikke kan overskue at lave et retfærdigt system, og så laver man et tilnærmelsesvis retfærdigt system. Men det er efter vores mening endnu mere uretfærdigt, end hvis man